

mest til en betydelig bedre Lovgivning paa dette Omraade; thi den Lovgivning, vi have paa Fiskerivæsenets Omraade for Tiden, duer absolut ikke, man skulde tro, at man havde gjort sig Flid for at beregne denne Fiskerilovgivning ikke paa at fremme vort Fiskeri, men paa at hemme det i en overordentlig Grad. Naar vi tage den nugældende Fiskerilov for os, støde vi i en af de første Paragraffer paa Aalegaardsretten. Man har der givet Grundejerne, der efter min Opfattelse aldeles intet Krav have paa det, en absolut Ret til, hver ud for sin Grund alene, at fiske Aal. Det fri Fiskeri bliver derved hemmet i en ganske overordentlig Grad. Der kan fra vedkommende Grundejeres Side layes Trakasserier over for Fiskerne, saaledes at det ikke alene er i den Tid, der kan fiskes Aal med Aalegaard, at Fiskerne forhindres i at fiske, men det er ogsaa paa de øvrige Tider af Aaret, man har endogsaa hørt, at en Grundejer oppe ved Limfjorden holdt en eneste Aaleruse staaende ude hele Aaret rundt, blot for at forhindre, at de fri Fiskere kom ind paa hans Grund og fiskede Rejer. Det er et ganske overordentlig uheldigt Forhold og et Forhold, der i meget høj Grad hemmer vort Fiskeri. Ikke desto mindre er man bleven ved Gang paa Gang at udvide denne Ret for Grundejerne i Stedet for at indskrænke den og helst faa den afskaffet.

Der er en anden uheldig Ting i vor nuværende Fiskerilov, der ligeledes er nævnt her gentagne Gange, og det er Kontrollen. For det første er Kontrollen meget dyr, den koster os saadan noget som 100,000 Kr. om Aaret. Til Gengæld for, at den er dyr, synes den noget at have misforstaaet den Opgave, den vel i Grunden burde have. Jeg mener nemlig, at Kontrollens Opgave i første Række maatte være den at være vejledende for Fiskerne, give dem Anvisning paa, hvorledes de bedst kunne fiske, kort sagt, være til Hjælp for Fiskerne, og at den først i anden Række havde den Opgave at spille Bussemand for dem. Ikke desto mindre er jo Forholdet for Øjeblikket det, at Kontrollen, i hvert Fald for største Dele, føler det som sin første Opgave at være Bussemand over for Fiskerne. Det kan aldrig tjene til at fremme Fiskeriet, det maa nødvendigvis være hemmende for det. Hvis nu Kontrollen i øvrigt var noget værd, var der intet at indvende imod, at den koster en hel Del Penge, men vi have jo hørt af en tidligere Landbrugsminister her i Salen, at denne Kontrol ikke var

en sur Sild værd, uagtet den koster os 100,000 Kr. om Aaret. Det er den anden overordentlig uheldige Bestemmelse i vor nuværende Fiskerilov.

Saa have vi endvidere Maalbestemmelserne for visse Arter af Fisk. De kunne jo være meget gode, naar der bare ikke var den uheldige Omstændighed derved, at medens vi fastsætte Mindstemaal for de Fisk, vore egne Fiskere maa fange, saa kunne de andre Nationers Fiskere, der ligge uden for vore Kyster og fiske, tage Fisken uden Hensyn til, om den er stor eller lille. Og Forholdet er da blevet det, at de Maalbestemmelser, vi have her i Landet, ligefrem bevirke, at vi opdrætte Fiskene til de fremmede Fiskere, medens vi hindre vore egne Fiskere i at tage dem, og vi jage dem ligefrem ud til de Fiskere, der ligge lige uden for vort Søterritorium, hvor de kunne tage dem uden at spørge om Forlov. Det er ogsaa en meget uheldig Historie, vi have der. Jeg vilde anse det for heldigst, om vi kunde faa internationale Bestemmelser gennemførte paa dette Omraade; thi jeg indser meget vel, at vi bør have nogle Bestemmelser i den Retning, men det kan ikke nytte, at Danmark alene vedtager saadanne Bestemmelser og strengt overholder dem for vore egne Fiskeres Vedkommende, naar vi derved kun opnaa at drive Fiskene ud til de fremmede Fiskere, der ligge og tage dem lige for Næsen af os.

Der er endvidere en anden Ting, som jeg gentagne Gange har talt om her, der er yderst uheldig, nemlig den Maade, hvorpaa Laanene til Fiskerifartøjer bringes i Stand. Ogsaa ved denne Maade hemmes Fiskeriet i meget betydelig Grad. Det er saaledes, at Fiskerne for at faa Del i den Sum, der aarlig stilles til Raadighed til Udlaan til Fiskerifartøjer, maa henvende sig til vedkommende Kommunalbestyrelse, der skal staa som Garant for Summen. Naar ikke Fiskerne selv over for Kommunalbestyrelserne kunne stille Garanti i fast Ejendom eller paa lignende Maade, sigde de allerfleste eller mange Kommunalbestyrelser absolut nej til at laane Penge til videre Udlaan til disse Fiskere. Ogsaa dette Forhold er i overordentlig høj Grad hemmende for vort Fiskeris Fremgang, og med lidt god Villie kunde der ganske sikkert gøres noget for at faa dette Forhold forandret. Jeg kan med min bedste Villie ikke indse, at vi ikke her i Landet; som man kan andre Steder, kunne faa indrettet denne Sag paa den Maade, at Kommunalbestyrelsen i saa Henseende ikke